

ΕΚΔΙΔΕΙΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 22 Ιουνίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 49

ΒΙΒΛΙΔΙΟΥ

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

'Στό πέλασ' οὐν ἀνοίχτηκαν τὰ πλοῖα καὶ κάμψιν
Στεριά δὲν ἐφαίνετο παρὰ οὐρανός οὐλοῦθε
Κι ὄλοῦθε θάλασσα, ἔξανα σὺγγεφὸ μαῦρο ἐστάθη
'Ἐλάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου θέρωντας τρικυμία
Καὶ νύκτα τόση, ποῦ ἔφριξε τὸ σκοτεινὸ τὸ κύμα'
Ἐφ' ἵς οἱ ἀνέμοι δέρνουνε τὴ θάλασσα πελώρια
'Υψώνει ἐτούτῃ κίματα κ' ἀνεμοδοκισμένους
Σὲ καταβόρα τριόβαθρα μᾶς ριβολῶν τὰ στρόμα'
Τὰ σὺγγεφὰ ὄλο ἀπλώνοντας τελίζουσι τὴν ἡμέρα
Κ' ἡ νύκτ' ἡ καταχνιὰ τὸν οὐρανὸ μᾶς κρύβει
Ἐσπάζουσι τὰ σὺγγεφὰ, τὶς ἀστριμπὲς διπλάζουσι,
Σφηντονωμαστὲ μακρὰ καὶ παραστρατισμῆνοι
Ἠλιανώμαστὲ ἀρμενίζουσι 'στὶ κίματα τὰ μαῖρα
Δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἰδῆ κ' αὐτὸς ἀκόμη ὁ παλινοῦρος
Τὸν οὐρανὸν κεντάζοντας ἂν ἦνε ἡμέρα ἢ νύκτα
Κ' ἀνάμεσα 'στὶς θάλασσας τὸ δρόμο δὲν θυμάται.
'Ἐτσι τρεῖς 'Ἠλιος ἀφαντοῦς ἀπ' τὸ πυκνὸ σκοτάδι
'Στὸ πέλασ παραδέρνουσι κ' ἀνάστερες τρεῖς νύκτες.
Τέλος ἐπρωτογάνηκε τὴν τετάρτην ἡμέρα
Προβάλλ' ντας ἀπ' τὰ νερά ἢ στεριά καὶ πέρ' ἀκόμη
Βουνὰ θωροῦμε καὶ καπνὸν ἐκεῖθε νάνεδαίνῃ :
Τάρμενα κίτ' ὑψίζονται οἱ ναῦτες 'στὰ κουπιά τους
Κ' ἀφροκοποῦν σαρώνοντας τὶς θάλασσας τὶς μαῦρες..
(Παράρτησις. Αἰνεῖδος Β. γ'. στ. 190)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

— Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΗΛΙΟΣ
ΣΤΗΣ ΚΑΚΟΗΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ

ΕΝΑΣ θὰ ἔμπορεῦσε νὰ μαζέψῃ τὰ λουριά τοῦ
κ. Θεόδωρου, ἕνας θὰ ἔμπορεῦσε νὰ τὸν δι-
δάξῃ νὰ σέβεται τοὺς νόμους καὶ τὸ Κράτος,
ἕνας θὰ ἔμπορεῦσε νὰ τὸν θεραπεύσῃ ἀπὸ τὴν
κακοήθη Ἀρχομανίαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν κατα-
τρυχεῖται. Καὶ ὁ ἕνας αὐτὸς, θὰ ἦταν ὁ Τρι-
κούπης.

'Οργιάζει, μαινεται, δημοκοπεῖ μὲ ἀναι-
σχυντίαν πρωτάκουστη, κουρελιάζει ἕνα Κρά-
τος, φενακίζει κυνικώτατα ἕνα Λαόν, κάνει
τοῦμπεσ παληάτσικες μπροστὰ σ' ἕναν μπα-
μποῦλα ἀπὸ στουπέχαρτο, ὁ ὁποῖος καλεῖται
κολοκυθῆνιο Σύνταγμα, ἀλλάζει κάθε ὥρα καὶ
στιγμὴ κοστουμία Ροβετπιέρου καὶ Ραβασὸλ
καὶ Ριγκολέτου, — μόνον καὶ μόνον γιατί δὲν ἔ-
χει ἀπέναντί του ἕναν ἀντίπαλόν του δυνατό, —

“Ο ΝΟΥΜΑΣ”

ἀρχίζει ἀπὸ τὸ φύλλο αὐτὸ νὰ βγαίνει
μὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα
ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΔΙΠΛΟΣ — ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

Τρίτησις — σὸ ἴδιο σχῆμα ποῦ βγαίνει καὶ τώρα.

Κάθε φύλλο θὰ πουλιέται
στοῖς δρόμους καὶ στὰ κιάσκια

10 ΛΕΠΤΑ 10

ἕναν ἀντίπαλον ποῦ νάχῃ τὴν θέλῃσι νάνεταξῇ
κατὰ τῆς κτηνώδους Δημοσκοπίας τὴν κτηνώδη
Βίαν, — ἕναν ἀντίπαλον τέλος πάντων ποῦ νὰ
τὸν συλλογιζέται.

Μὲ Τρικούπην ἀντίπαλον, θάβαζε μυαλὸ ὁ
κ. Θεόδωρος.

Μὲ τὸν κ. Θεοτόκη, ξεμουρλαίνεται καθο-
λοκληρίαν.

ΑΡΠΑΞΕ πάλι τὴ Σανίδα προχθές. Καλὰ ἔ-
κανε καὶ τὴν ἀρπαξέ. Ποῦ ἦτανε κρυμμένοι
'Εκεῖνοι ποῦ εἶχαν κάθε δικαίωμα νὰ τοῦ τὴν
πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ νὰ τοῦ τὴ σπᾶσουν
στὸ κεφάλι του ;

Ποῦ ἦτανε διπλαμπαρωμένοι 'Εκεῖνοι ποῦ
ἐτάχθησαν φρουροὶ τοῦ Νόμου, νάρπάξουν ἀπὸ
τὸν σβέρκο τὸν ἀπαίσιον Λαοπλάνο, τὸν πα-
ρωδοῦντα ἀηδέστατα τὸν ἀρχαῖον Κλέωνα, καὶ
καὶ νὰ τοῦ βάλουν στὸ στόμα ἕνα φίμωτρο,
ἀφοῦ δὲν ἔχουν τὸ κουράγιο νὰ τὸν ρίξουν στὶς
φυλακὰς, οἱ ὁποῖες θὰ χρησιμεύσουν ἔτσι ὡς σα-
νατόριο κατὰ τῆς Ἀρχομανίας του ;

Οἱ ἀστρυφάλακες εἶνε ὠπλισμένοι μὲ κολο-
κυθῆνια ρεβόλβερ καὶ ὁ στρατὸς εἶνε ὠπλιτμέ-
νος μὲ ντουφέκια ξύλινα, γιὰ νὰ ἔμπορῇ ὁ κ.
Θεόδωρος, δταν τοῦρχειται τὸ κέφι, νάρπάξῃ τὴ
σανίδα καὶ νάπειλῃ μ' αὐτὴ καὶ Θρόνο καὶ Κρά-
τος καὶ τὸ ἔθνος ὁλόκληρο ;

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ἢ βραδυὰ τῆς περασμένης
Πέμπτης ! Θὰ περάσῃ — καὶ πρέπει νὰ πε-
ράσῃ — καὶ αὐτὴ στὴν Ἱστορία. Ὁ κ. Θεόδω :

ρος τῆς ἔβαλε τὸ σανιδένιο φωτοστέφανο τῆς
'Αθανασίας.

Τὴν ἀλησμόνητη, λοιπὸν ἐκείνη βραδυὰ
ἐξυβρίσθηκε γερὰ ἡ Βασιλεῖα καὶ ἀπὸ ἕνα μάλιστα
πρόην Ὑπουργόν. Ἐθρηνολογήθη ἡ καταπά-
τησις τοῦ Συντάγματος, ἐνῶ ὁ κ. Θεόδωρος καὶ
οἱ σὺν αὐτῷ ἐγκρεμοστακίσθησαν ἀπὸ τὴν Ἀρ-
χὴ Συνταγματικώτατα. Ἐγείνε γερὴ κουβέντα
γιὰ προδοσίαν τοῦ Λαοῦ, ἀκριβῶς ἀπὸ τοὺς ἐτι-
κεταρισμένους τοῦ Λαοῦ προδότες. Ἐγείνε
λόγος εὐφημος καὶ γιὰ τὴν ἀτιμὴ τοῦ Εὐαγ-
γελίου ὑπέθεσι.

Καὶ τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη βραδυὰ τέλος
ἡ Σελήνη τῆς Πολιτικῆς ἐβγήκε σκεπατμένη
μὲ τὸ ἀραχνούφαντο πέπλο τῆς Κακοηθείας —
καὶ τὴν ἐπιόσαν ὁ Ἥλιος ἐκύλισε μὲ ἱλιγγιώ-
δη ὀρμὴν πρὸς τῆς Κακοηθείας τὸν ἀστερισμό.

ΟΠΩΣ κατάντησε, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ Κρά-
τος ἀπὸ προχθές πάλιν, καιρὸς νὰ παραδοθῇ
στὸν κ. Σαμφάκον γιὰ νὰ τὸ διευθύνῃ.

'Ο Σακκουλὲς δὲν θὰ τὴν δεχότανε τὴν τι-
μὴ αὐτῆ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ἜΡΓΑ ΚΑΙ ΜΕΜΒΡΑΙ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΜΙΛΟΥΝΕ

Στὴ Σάμο βγαίνει μιὰ ἐφημερίδα ποῦ ἀξίζει νὰ προ-
σέξῃ κανένας σ' αὐτῆ. αὐτῶν τῆ λένε καὶ δὲν διαψεύδει
καθόλου τὸν τίτλο τῆς. Σκροπᾶει ὡς ἀληθινὸ, ἀφοῦ ἔχει
μόνο ἀγωνίζεται νὰ βροῖσκῃ τὴν ἀλήθειαν σ' ὅλα τὰ ζητή-
ματα καὶ νὰ τὴν φωνάζῃ θρασετά, ἀλλὰ δημοσιεύει ἀκόμη
καὶ χρονογραφήματα στὴν Ἑθνικὴ μας γλῶσσα — φαντα-
σθῆτε πόσο πίσω εἶν' αὐτοὶ οἱ Σαμιῶτες! — κ' ἔξυπνα μᾶ-
λιστα χρονογραφήματα, πρᾶγμα ποῦ ἀργὰ καὶ ποῦ τὸ βλέ-
πουμε στὶς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, ποῦ κατέχουν δὲ καὶ
τὸ μονοπώλιο τοῦ Ἀττικῆ ἔλατος.

'Ἡ ἐφημερίδ' αὐτῆ, δὲν ἠξεύρουσε ἂν διαβάζεται στὴ
Σάμο, ἐδῶ ὅμως θὰ εἶχε δίχως ἕλλο τὴν λιγώτερη κυ-
κλοφορίαν. Τέτοια πράγματα δὲν ἔχουν πέσει ἐδῶ, ὑπὸ τὸν
γλαυκὸν καὶ διαγελῶντα — σαρκαστικώτατα, βέβαια —
οὐρανὸ μας.

Καὶ γιὰ νὰ ποδείξουμε τοὺς λόγους μας, παίρνουμ' ἀπ'
αὐτὴν ἕνα χρονογράφημα, ἕνα εἶδος ἐπιστολῆς τὴν ὁποῖαν
στέλνουν τὰ Σαμιώτικα ψάρια στοὺς πληρεξουσίου τοῦ
νησιῦ τους, παρακαλοῦντα αὐτοὺς νὰ τὰ λευτερώσουν ἀπὸ
τὴν προστασία τους.

Τὸν λόγον ἔχει μὴ γόνα, ἢ ἵπποιο γὰρ τὸ ἀσκανδάλιστο
 υπογράφεται μ' ἱστανικὸν ὄνομα, Γόπας Σμαριδάκης. ἀφοῦ
 στήν Σάμο οὐτε τὰ γράμματα τῆς χειρογράφου ἔσθλασσαν ἀκόμη,
 οὐτε συλλογοὶ ὑπὲρ τῆς ἀγαθίας ἰσθώνται.

Τὸ γράμμα τοῦ κ. Σμαριδάκης:

Κύριοι πληρῆξοῦσιν οἱ τῆς Σάμου

Ἄπὸ τὰ βάρια τῆς θάλασσας, ὅπου γυρίζω μαζί
 μὲ τὰλλα ἀνάστα ψυχήκα, ὅπου ταξιδεύω χωρὶς
 νὰ πλερώνω καὶ χωρὶς νὰ χρησιάζωμαι παροσιπύρι,
 ἀκούσα τῆ φροντίδα, ὅπου ἔχετε γιὰ ἡμᾶς καὶ τὸ
 δίχως ἄλλο τὰ μάτια μου καὶ τὰ μάτια τῶν συντρό-
 φων μου θάρσαν δάκρυα εἰς νομοσύνης, ἂν ἴσως
 αὐτὸ τὸ πᾶνμα ἐπεῖσθε καὶ γιὰ ἡμᾶς καὶ δὲν τὸ
 παύσατε ὄλο εἰς εἰ ἄνθρωποι. Ἦθελα ὅμως νὰ
 ξέρω, γιὰτὶ εἶμαι παρῆγοι, ὅπως εἶνε ὄλα τὰ ἀνά-
 στα, καὶ ἴθελα νὰ ξέρω γιὰτὶ ἢ τόση ἐννοια καὶ
 φροντίδα γιὰ ἡμᾶς. Ὄταν ἐμάθαμε τὴν ἀπόφασίν σας
 εἰμῆς τὰ μικρά ἐστάσαμε χυρὸ, ὅταν ἐκείνον ὅπου
 χρεῖαν γὰρ φέρει εἰς βυλευτάδες σας, ὅταν ἀρχι-
 νισαν νὰ παθαῖνεν τῶν νεμεσῶν τὸ μῦθον ὃ χρ-
 ρὸς ὃ δικὸς μας ὅμως δὲν εἶχε ἀντίχτυπο εἰς κα-
 νένα δημοσίον ταμεῖον ἐχρεώσαμε ἀπὸ λόγου μας
 ὅταν ἀντιπολιτευόμενοι. Λοιπὸν, ὅπου λέτε, ἀπάνω
 ἔς τὸ χυρὸ, ἐνα παραμπούρι ἑκαδιάρικον (παρακαλῶ
 νὰ μὴ τρέχον τὰ ὄλα σας) μὲ μεταστάση ληρω-
 κοντόρικα μᾶς ἔκοιτε τὸν ἀέρα λέγοντας (γιὰτὶ εἶνε
 γραμματισμένο αὐτὸ τὸ παραμπούρι καὶ ταξιδεύει
 κόρητες καὶ κάθενας καὶ λημῆνια ὅπου δὲν ἔχουν
 μετρημὸς) ὃ κατὰστα ζῶα τὸν οἰκῶν ὅμων ἐπι-
 πημένων ἐμῆς ἀρχίσθη. Ἦμῆς ἀπὸ βάρια Ἑλλη-
 νικὰ δὲν μποροῦμε ἀκόμα νὰ καταλάβωμε γι' αὐτὸ
 πᾶνμα παρὰ πῆμα καὶ πῆρα μὴ παλαμῆδα, ὃ-
 που στὰ νυκτὶ τῆς ἑκαμε διασάλα, καὶ τῆ φροντί-
 σασε τὶ νόμιμα ἔχει τὸ παραμπούρι ὃ λόγος κ'
 ἐκεῖνοι ὅταν κερὰ διασάλα ὅπου εἶνε μᾶς τὸ ἐξή-
 γησε καὶ μᾶς εἶπε πῶς τάχα καὶ καλὰ ὃ σκοπὸς σας
 δὲν εἶνε καυλοὶν καλὸς καὶ ὅτι αὐτὴ ἢ πιστωσία
 σας δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μᾶς ἀφήσθη νὰ
 μεταστώμε γιὰ νὰ πλῆνωμε τόπο στὸ μαιεῖν ὅ σας
 καὶ στὸ στομάχι σας.

Αὐτὸ μᾶς ἐκπέσθη τὴν ὄρεξιν ὅπου εἶχαμε κ'
 ἀπορροισάμε ὄλος ὃ γόνος νὰ ὄας στεῖλωμε αὐτὸ
 τὸ γράμμα νὰ ὄας παρακαλέσωμε νὰ πάψετε λιγάκι
 τῆς φροντίδες σας γιὰ ἡμᾶς καὶ νὰ μᾶς ἀφήσητε καμ-
 πόσο καὶ ὃ πῆσχα ἢ καὶ εἰς γλῶσσας ἐδῶ κατὼ δὲν
 πῶς τὰ τρία τέταρτα τῆς νομοθεσίας σας τὰ κατέ-
 χουεν εἰ νόμιμοι πρὸ ἀδελφίας τοῦ γόνου τῶν ἰσθῶν.

Λοιπὸν ὄας παρακαλοῦμε καὶ ἡμῆς καὶ εἰ οἰκῶ-
 φτες μας νὰ πάψετε λιγάκι ἀπ' αὐτῆς τῆς θαλασσι-
 νῆς φροντίδες καὶ νὰ καταξῆτε τὴν στεριά σας. Ἄ-
 κούσαμε πῶς ἔχετε αὐτὴν ἀπάνω κατὰ θεῶνμα ποῦ
 μποροῦν χρόνια καὶ χρόνια νὰ ὄας βαστοῦν εἰς ἐν-
 νοιας καὶ μετὰλλας. Ἔχει μάλιστα κατὰ σκευῶν
 (καρδια τὰ λέγει αὐτὰ ἢ ζωολογία καὶ θαρ-
 ρῶ πῶς τὰ κατατάζει στὰ οὐλαχευίδη ἀκόμα δὲν

ἐμαθὰ καλὴ ζωολογία γιὰτὶ δὲν ἔτυχε νὰ ζήσω καμ-
 μιὰ ὄδωμάδα μαζί μ' ἀνθρώπους) ἔχει λέει κατὰ
 σκευῶνμα ποῦ καταπίνουεν ὅ,τι βροῦν καὶ σκευῶν-
 μακάδες, σαυθελόβωρελα, βουθοροφάγους, ὀδοστρω-
 τῆρες, καναπέδες, μαδέρια καὶ ὄλο τὸν περιδρόμοι
 μάθημα ἀκόμα πῶς οἱ πασκιζετε χρόνια καὶ χρό-
 νια νὰ βρῆτε ξεραιτικό νὰ τοῖς δώσετε νὰ ξεμείσουν
 καμπόσα ἀπ' αὐτὰ ὅπου ἔχουν καταπιόμενα καὶ
 δὲν μπορεῖτε νὰ βρῆτε.

Ἄψ' οὐ λοιπὸν δὲν εἶσθε ἄβια νὰ βρῆτε ἐνα
 τόσο μικρὸ πρᾶματάκι, δὲν κάθεστε σταυρά σας, μόνο
 γυρεύετε νὰ μᾶς βάλετε ἀποκῆτω ἀπὸ τὴν πιστω-
 σία σας; Αὐτὸ ἂν τὸ καταφέρετε ὄλο ὄας ποῦμε μπρῶ-
 βο, νὰ κάμετε τὰ σκευῶνμα νὰ ξεροῦν εἰκεῖνα ὅπου
 καταπίνουεν γιὰτὶ μὴν τὰ βρωτῆτε τί τιμὰ ὅμως καὶ
 ἡμῆς ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀποκῆτω ζῶ. Αὐτὴ τὴν πιστω-
 σία ἂν μποροῦτε νὰ μᾶς δώσετε, μάλιστα τὰλλα εἶνε
 γιὰ νὰ γυρίξω τὸ χαρτί καὶ νὰ φαῖνεται πῶς κατὰ
 κάνετε.

Πολλὰ τὰ ἔτη σας καὶ ὄας ἀσπάζομαι

ΓΟΠΑΣ ΣΜΑΡΙΔΑΚΗΣ

Υ. Γ. Χαίρετίσματα κ' ἀπ' τὸν Ἀϊ-Νικέλα ποῦ
 κάθετε ἐδῶ κατὼ κ' ἔχει παράπονο μαζί σας πῶς
 ἐνθ' ὃ θεός τὸν ἑκαμε καπετᾶνιο καὶ κυβερνήτη
 καρabiάν, ἑσθεῖς τὸν ἐκάμετε ὄννοι καὶ καλὰ λη-
 ταυτῆα.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΧΝΗ,

Στὴν τετράπρακτὴ κωμῶδιᾳ τοῦ Franz von Schoethan
 τὴν τόσον καλὰ μεταφρασμένην ἀπὸ τὸν κ. Σπύρον Μαρ-
 κέλλον, εἶδαμε καὶ τὸν κ. Μ. Μυρὰτ στὸν ῥόλο του ὡς
 Ἑρρίκον Κλίγκ. Πόσον ἀδικουῦνται οἱ καυμένοι οἱ μύστες
 τῆς Ν. Σκηνῆς ἀναγκασόμενοι νὰ παῖξουν ῥόλους ποῦ δὲν
 τοῖς ταιριάζουν, καὶ πόσο θὰ ἐκέρδιζον ἂν μᾶς παρουστα-
 ζόντουσαν πάντοτε μὲ ῥόλους καλλοκωμῆμενους καὶ καλλο-
 γραμμένους ἀπὸ τὸν θεῶν!

Να, ὃ κ. Μυρὰτ ὡς ἐραστῆς ἑλαφροῦ, ὡς ἐραστῆς
 κωμῶδιᾳς, ὅπως λένε στὴν θεατρικὴ γλῶσσᾳ, εἶνε ἀρετὰ
 καλὸς, μερικῆς δὲ φορᾶς, ὅπως στὴ «Χρυστὴ ἀράχνη» καὶ
 τέλους. Ἀνατυχῶς ὅμως τὸν κ. Μυρὰτ δὲν τὸν βλέπουμε
 πάντα ὡς ἐραστῆν κωμῶδιᾳς, ἀλλὰ καὶ ἀράματος, θὰ τὸν
 ἴδομε δὲ δίχως ἄλλο κημιὰ μῆρα καὶ ἐραστῆν τραγωδιᾳς.
 Καὶ γιὰ τὴν ἀποτυχίαν του ἄλλοι θὰ εὐθύνωνται.

Ὁ κ. Χρυσομάλλης, ὃ τόσον καλὸς κωμικός, ὃ ὅποιο
 καὶ τῆγνη περιστῆ κ' ἰδιοφυῖαν ἔχει, ὡς Βαρθολομαῖος Χέτ
 ἔπαιξε καλὰ, ἀρετὰ καλὰ, χωρὶς νὰ εἶνε καὶ στὸν ῥόλο
 του. Ποῦ ὃ κ. Μπερτέις, ὃ τέλειος, ὃ ἄφογος, ὃ μοναδικός
 τοῦ «Ἀριστοῦ χειροῦ»! Ποῦ ὃ γέρο-Ἐκδάλ τῆς «Ἀ-
 γασίωπαππιας», καὶ ὃ ἀμίμητος κωμικός τόσων ἄλλων ὀ-
 ραίων κωμῶδιᾳς!

Καὶ ὃ κ. Λεπενιώτης, ὃ ἐπίμιλλος ἂν ἔχει καὶ ἀνωτέ-
 ρος τοῦ Χρυσομάλλη. ἔξω ἀπὸ τὸν ῥόλο του κ' αὐτός, ὡς

Θεόδωρος Κλίγκ. Δὲν θέλωμε νὰ ποῦμε πῶς ἀπέτυχε.
 Κάθε ἄλλο. Δὲν ἀπέτυχε ὡς Λεπενιώτης, ἀλλ' ὡς ἐνας
 καλὸς ἡθοποιός.

Ἡ κ. Παταγιάνη, ὡς Φραγκέικο, καλὴ, ὅσο ἡμπορεῖ
 νὰ εἶνε καλὴ, μὴ κυρὰ ποῦ κατέγρει τὴν τῆγνη της καὶ
 τὴν φανερώσει σὲ κάθε περίστασι.

Ἀλλὰ τί νὰ τὸ κρύψουμε; Δὲν τὴν εἶδαμε ἀκόμη
 φέτος, ἂν καὶ τόσες φορᾶς ἐβγῆκε στὴν σκηνή. Καὶ ὃ λό-
 γος ἀπλούστατος. Ἡ κ. Παταγιάνη ἐβγῆκε στὴν σκηνή,
 ἀλλὰ δὲν ἐβγῆκε μὲ τοὺς ῥόλους της.

Μὲ λίγα λόγια, ἢ «Χρυστὴ ἀράχνη» ἐπέβγθη καλὰ,
 —τὸ τραγοῦδι τοῦ τέλους ἡμποροῦσε καὶ νὰ λείπει—χω-
 ρὶς νὰ φταῖνε γιὰ τίς μικρῆς ἐλλείψεις οἱ μύστες, ἀλλ'
 ὅσα ἐπροσπαθήσαμε παραπάνω νὰ δειξοῦμε.

Ο ΚΟΝΤΕ-ΡΟΔΑΥΤΙΤΗΣ

ΠΟΘΟΣ

Ἦθελα, τὸ πρόσωπο τὸ ἀγρό,
 Ποῦ ἢ χαρὰ σου ἢ ἄδολη ροδίξει
 Πάντα νὰ θωροῦ νὰ τὸ στολῆξῃ
 Ἔνα δάκρυ αἰώνιο, θλιβερό.

Κί ἔτοι νὰ νομίζω πῶς θωροῦ
 Στὸ θαμνοῦ ροδόχορμα τῆς δόσης,
 Ἔνα δάκρυ τῆς θλιμένης φύσης—
 Τὸν ἀποσπερίτη τὸ χλωμό.

ΕΛΑ...

Ἀῦσε τὰ διόξανθα μαλλιά
 Ποῦ τὸ θεῶ κεφάλι σου φιλοῦνε
 Γύρω σου ἄφησε τα ν' ἀπλωθοῦνε
 Σὰν ἀγρίων χάρια ἁπαλά.

Κόψε τα τὰ ξέπλεχα μαλλιά
 Μὲ τοῦ πόνου τὸ σκληροῦ κελίδι
 Νὰ σβυστή τὸ ξωτικό στολίδι
 Στὸ θανάτου τὴν κρημνὴ ἀγκαλιά.

Ἐἶα μὲ τὸ ὀλόχορσα μαλλιά
 Ἔνα πέπλον ἄλλον νὸ δόφνης,
 Ἔνα αἰθέριο ὄβανο νὰ κἀνης
 Γιὰ τὰ ὄνειρά μας τὰ νεκρά.

Πειραιεύς

Γ. Α. ΜΑΥΤΑΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πω-
 λουῦνται εἰς τὸ Κεντρικόν Πρακτορεῖον
 τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κηδίκια τῶν
 πλατειῶν Συντάγματος Ὀμοιοίας, Ἐθني-
 κῆς Τραπεζῆς, Βουλῆς, Ὑπουργείου Οἰ-
 κονομικῶν τοῦ σταθμοῦ τροχιοδρομίου
 (Ὀφθαλμιατρεῖον).

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ „ΝΟΥΜΑ"

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

(Ὁ Ἑρμῆς φεύγει)

Ἠλιούτος. Αὐτὸς ἔφυγε, καθὼς φαίνεται τὸ κα-
 ταλαχάϊνον ἀπὸ τὸ φερούργισμά του κ' ἐπὶ περιμένει
 αὐτοῦ γιὰτὶ θὰ πᾶ νὰ σοῦ στειλῶ ἀπάνω τὸ Θη-
 σαυρὸ ἢ καλλίτερα χτύπα μὲ τὴν ἀξίνα. Ἔσένα
 λέω, Θησαυρὲ μαλακατένιε, ὑπάκουτε σὲ τοῦτον ἐδῶ
 τὸν Τίμωνα καὶ παραδόσου νὰ σὲ βγάλει ὄζω. Σά-
 ρατε. Τίμωνα, κατεβάζοντα βελιές ξυναρίες. Μὰ
 ἐγὼ θὰ τραβηχτῶ γιὰ νὰ σὰς ἀρῶ τὸν ἑσυχον.

Τίμωνα. Ἐμπρός, ἀξίνα, πάρε καρδιὰ τώρα
 γιὰ μῆνα καὶ μὴν ἀποστάσεις νὰ βγάνεις στὸ φα-

νερὸ τὸ ἑθσαυρὸ ἀπ' τὰ βελιὰ τῆς γῆς. Ὡ Δία
 θεόρατε κ' ἀγαπημένοι Κορύβαντες κ' Ἑρμῆ κερ-
 θαριστή, ἀπὸ ποῦθε τόσο χρυσάφι; λοιπὸν ὄνει-
 ρα εἶνε αὐτὰ; Φοβᾶμαι βέβαια μήπως ξυπνῶντας
 βρῶ κάρβουνα μὰ ὄχι εἶνε χρυσάφι μὲ βούλες, κοκ-
 κινωπό, βαρὺ καὶ παγγλυκύτατο στὴ θωριά.

Ὡ μάλαμα, τὸ πῶ καλοδεχοῦμενο ἀπ' τοὺς
 ἀνθρώπους. Εἶσαι βέβαια φωτιά ἀναμένη γιὰτὶ φω-
 τᾶς καὶ νόχτα καὶ μῆρα. Ἔλα πολυαγαπημένο μου
 καὶ κανακάρικό μου τώρα πιστεύω πῶς ἐγῖνε κ' ὃ
 Δίας κάποτε χρυσάφι γιὰτὶ ποιά παρθένα δὲ θὰ
 δεχότανε μ' ἀνοιχτῆς ἀγκάλαις τόσον ὀμορφον ἄγα-
 πητικό, πέφτοντας ἀπ' τὴ σκεπή; Ὡ Μίδα καὶ
 Κρόιστε καὶ τὰ τάματα τῶν Δελφῶν, τίποτε; λοι-
 πὸν δὲν ἔσαστε μὲρὸς στὸν Τίμωνα καὶ στὸ βίος
 τοῦ Τίμωνα, ποῦ οὔτε ὃ ἑθσαυρὸς τῶν Πέρσεων μπο-
 ρεῖ νὰ μετρηθεῖ μ' αὐτό.

Ὡ ἀξίνα καὶ πολυαγαπημένο τουάρι, ἔσᾶ: πρέ-
 πει νὰ σὰς ἀπειρώσω σὲ τοῦτο τὸν Πᾶνα κ' ἐγὼ πᾶ
 ἀφοῦ ἀγοράσω ὄλο τὸ ὑποστατικό καὶ χτίσω πυργὶ
 γιὰ νὰ φυλάω τὸ ἑθσαυρὸ κ' ἄρετὸ γιὰ νὰ κάθου-
 μι μέσα μονάχα ἐγὼ, μοῦ φαίνεται πῶς τὸ ἔθιο
 θᾶχω καὶ γιὰ τάφον ἄμα πεθάνω. Ἄς ἀποφασιστοῦν
 ἀκόμα κ' ἔς νομοθετηθοῦν γιὰ τὴν ἀποδελαιπη-
 τῶ καὶ τοῦτα: μακριὰ ἀπὸ ὄλους κ' ἀγνωρισίᾳ

καὶ καταφρόνιᾳ κ' ὃ φίλος ἢ ὃ μουσαφίρης ἢ ὃ
 σύντροφος ἢ τὸ θυσιαστήρι στὸν Ἑλεο ἄς εἶνε
 μωρολογία μεγάλη καὶ τὸ νὰ ψυγοπνέσω ὄποιον
 κλαίει ἢ νὰ βοηθήσω ὄποιον ἔχει ἀνάγκη νᾶνε πα-
 ρανομία καὶ καταπάτηση τῆς συνθήειας ἄς ζῶ
 παντέρμος ὅαν τοὺς λύκους, κ' ἕνας ἄς εἶνε ὃ φί-
 λος: ὃ Τίμωνα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄγχοι καὶ πῆβου-
 λαι καὶ τὸ νὰ κουθεντιάσω μονάχα μὲ κανέναν ἀπ'
 αὐτοῦς, πανοῦκλα καὶ ἂν μονάχα δῶ κανένα, νᾶνε
 γουρσοζυκτικὴ ἢ μῆρα καὶ νὰ μὴν παραλλάξουν γιὰ μᾶς
 ἀπὸ ἀντρίαντες μαρμαρένους ἢ χαλκωματένους καὶ
 νὰ μὴ δεχοῦμαστε ἀπ' αὐτοῦς κῆρυκες, οὔτε νὰ κᾶ-
 νουμε μαζὶ τοὺς συνθήκες; σύνορο γιὰ δαυτοῦς ἄς
 εἶνε ἢ ἐρημιά καὶ τοὺς συμπατριώτες κ' ὄσους εἶνε
 ἀπὸ τὴν ἑθια γενιά καὶ τοὺς συνδημότες καὶ τὴν
 πατρίδα τὴν ἑθια νὰ τὰ θροῦμε κρῶα κ' ἀδιαφῶ-
 ρετα λόγια καὶ φαντασίας κουτανθρώπων Ἄς εἶνε
 πλοῦσιος μονάχα ὃ Τίμωνα κ' ἄς τοὺς καταφρο-
 νᾶνε ὄλους κ' ἄς καλοπερνᾶει μονάχος του, γλυτω-
 μένος ἀπὸ τίς καλακεῖες καὶ τίς χοντρές παινεψῆς;
 κ' ἄς κάνει θυσιῆς στοῦς θεοῦς καὶ τραπέζια μο-
 νάχος του, γεῖτοντας τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ μακροῦ ἀπ'
 τοῦς ἄλλους. Καὶ ἄς ἀποφασιστεῖ: μὴ φορὰ νὰ τὸν
 χαίρετισουν, ὅταν πρέπει νὰ πεθάνει, καὶ νὰ κατα-
 θέσουν στέφανο γιὰ τιμὴ του.